

τας παρατηρήσεις, αἱ ἑορταὶ διεξήχθησαν καλῶς καὶ ἐφαί-
δρουναν τὸ πλῆθος καὶ ἀπέδωκαν εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀσυν-
ήθως ζωηράν ὄψιν. Αὐτὸ ἀρκεῖ· ὁ σκοπὸς ἐπετεύχθη. Ἄν
ὁ λαὸς μας ἀλλέως ἐννόησε τὰς ἑορτάς ταύτας, ἀν ἀπέδω-
κεν εἰς αὐτὰς ἰδιαίτερον τύπον, ἡμεῖς ἐφείλομεν νὰ τὰς παρα-

δεχθῶμεν ὅπως τὰς ἐννόησε καὶ τὰς ἠθέλησεν ὁ λαὸς καὶ
νὰ εὐχηθῶμεν ὅπως βαθμηδὸν αὐταὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ
πνεύματος τῆς προόδου τελειοποιηθῶσι καὶ λαμπρυνθῶσιν.
Με τὴν εὐχὴν καὶ τὴν ἐλπίδα ταύτην κλείω τὴν παροῦσαν
μακρὰν περιγραφὴν.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΟΥ ΕΛΛΑΔΑ.

Α'.

Σκάψτε τῆς μνήμ' ἀτέλειωτο κ' ὅσο τὸ χῶμα φθάνει
Κ' εἰς τάφο ρίξτε οὐρανοῦ τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα.
Τοῦ Γαλαξία βάλτε τῆς τ' ἀστέρια γιὰ στεφάνι,
Τὸν ἥλιο γιὰ λαμπάδα τῆς, τῆς γῆς ταῖς δάφναις στρώμα.
Καὶ γράψτε ἀπὸ 'πάνω του· „Ἐδῶ κοιμᾷτ' ἐκεῖνη,
Ποῦ μιὰ φορὰ γεννήθηκε καὶ δὲν θὰ ξαναγίνη!“

ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΜΗΡΙΚΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Β'.

Σκάψτε δάκρυα τῇ γῇ καὶ κάμετέ τὴν μνήμα,
Γιὰ τὸ κορμί τ' ἀτέλειωτο ποῦ θεὰ τὸ σκεπάσῃ.
Ὁ κόσμος ἄς συμμαζωχθῇ, ἄς τραβιχθῇ τὸ κῆμα
ἴσως σὲ τόσο λείψανο μεγάλο ἢ γῇ φθάσει
Ἡ κτίσις ὠμορφώτερη θὰ γείνη, πεῖθ' μεγάλη,
Σὰν εἶναι θάλασσα ἢ μισὴ καὶ τέτοια γῇ ἢ ἄλλῃ!
Σηκῶστε τάφο ἀψηλὸν σὺν τ' οὐρανοῦ τὸ δῶμα.
— Ἀκόμη ἀψηλότερο — ὥσάν τὴν Ἰλιάδα.
Στὸν κόσμον ποῦ ἀπέθανε, τὸν κόσμον ρίξτε χῶμα,
Καὶ θάψετε τὸν Ὀλυμπο καὶ θάψτε τὴν Ἑλλάδα.
Ἀπάνω του κρεμάσετε τὴν λύρα τοῦ Ὀμήρου,
Νὰ τραγουδῇ τὸ ἄπειρο τὸν ἔπνον τοῦ ἀπείρου!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΣΟΜΑΧΟΝ ΕΛΛΑΔΑ.

Γ'.

Μνημοῦρι σκάψτε βαθύ· καὶ γιὰ τὴν ἀμαζόνα
Φυτέψετε στὴ κρύα γῇ ἀπάνω ἀπ' τὸ μνήμα,
Κοντάρι τῶν Θερμοπυλῶν, σπαθὶ τοῦ Μαραθῶνα
Καὶ βρέξτε τὸ μὲ δροσερὸ τῆς Σαλαμῖνος κῆμα,
Δεντρά νὰ γείνουνε τὰ σύννεφα νὰ φθάσουν,
Τὸν κόσμον νὰ δροσίσουνε, τὸν κόσμον νὰ σκεπάσουν
Βάλτε τὸ γέρο Ὀλυμπο στὸ χῶμα του κολῶνα,
Τὸν ἀετὸ του γιὰ σταυρό, γιὰ φῶς τὸν Παρθενῶνα,
Καὶ γράψτε· „ἔλα κοίτουνται σ' αὐτὸ ἔδω τὸ μνήμα.
Ὁ κόσμος ἔσταμάτησε· δὲν κάμνει πλέον βῆμα!“

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑἴΤΗΝ.

Δ'.

Σκάψτε τῆς μνήμ' δροσερὸ καὶ βάλτε ψηλὴ γλάστρα,
Τοῦ Ἑλικῶνα τὸ βουνό, γιὰ ν' ἄγῃ κρῖνα τ' ἄστρα.
Σκαλῆστε στὰ λιθάργια του λύραις παλῆαῖς γι' ἀηδονία·
Φῶς, τὸν τυφλὸ τὸν Ὀμηρὸ ἀντάμα μὲ τὰ χρόνια
Τοῦ Λεωνίδα τὸ σπαθὶ γι' ἀσάλευτη ἀσπίδα,
Φωτιά, δυὸ στίχους τῆς Σαπφούς, τὸν οὐρανὸ, χλαμύδα.
Κι' ἀκόμη, βάλτε ἀντὶ σταυροῦ σὲ κορυφὴν τοῦ μία,
Τῆς Σαλαμῖνος τὸ κουπί, τῶν Πλαταιῶν κοντάρι.
Γιὰ Παναγὰ τὴν Ἀθηνᾶ ὕψωστε τοῦ Φειδία
Καὶ τίποτε — μὴ γράψετε στοῦ τάφου τὸ ληθάρι

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΗΣ ΧΑΙΡΩΝΕΙΑΣ.

Ε'.

Σκάψτε τάφο, σκάψτε στὸ χῶμα τὸ πικρὸ μας.
Νῆμαι μεγάλο καὶ βαθὺ ὥσάν τὸ πέσιμό μας
Κι' ὅσα ἐκεῖ ἐπέσανε τοῦ Λόχου παλληκάρια,
Τόσους φυτέψετε ἀνθούς καὶ λεύκαις στὰ χορτάρια,

Τοῦ Δημοσθένους ἢ πλατεῖα χλαμύδ' ἄς τὸ στολίσῃ.
Κέκκινη σὺν τὸ αἷμά του, ὥσάν κι' αὐτὸν μεγάλῃ,
Κι' ὅποιος διαβάτης ἀπ' ἐκεῖ περνᾷ ἄς γοναντίσῃ
Ὅσο νὰ ἔλθουν οἱ καιροὶ τῆς Λαύρας οἱ μεγάλοι!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Στ'.

Σκάψτε μνήμα, σκάψτε· καὶ βάλτε στὴν κορφή του,
Τὸ κρᾶνος τ' Ἀλεξάνδρου τῆς, τὸ φτερωτὸ σπαθὶ του·
Νὰ σμίγῃ ἥλιος καὶ σπαθὶ μαζῇ σὺν ξημερώνῃ,
Κι' ν' ἄναι ἥλιος τὸ σπαθὶ ὁ κόσμος σὺν νυκτῶνῃ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΦΙΛΟΠΟΙΜΕΝΟΥΣ.

Ζ'.

Ἀνοίξτε τάφο ἅγιον ἐκεῖ ὅπου γιὰ πάντα
Τοῦ Τελευταίου Ἑλλήνος βῆγῃ· ἢ ψυχὴ μεγάλο
Ἀπάνω βάλτε τοῦ βουνὸ κ' Ἐκεῖνον ἀνδριάντα.
Ἀψήλωμα στ' ἀψήλωμα, βουνὸ ἀπάνω στ' ἄλλο
Σκαλῆστ' ἀπὸ τῇ μιᾷ μεριά τῇ σιδερένια Ῥώμῃ,
Μέσα στὴ πρώτη νεότητι τῆς καὶ σ' ὅλη τῆς τῇ ρώμῃ
Κι' ἀπὸ τὴν ἄλλῃ τῇ μεριά μονάχον τὸ σπαθὶ του
Τὸν κόσμον κατ' ἐπάνω του κ' ἐκεῖνον ἀντικρὺ του!

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΕΣΤΩΣΑΝ ΕΛΛΑΔΑ.

ΙΑ'.

Κρυφά, κρυφά, νύχτα βαθεῖα καὶ μαύρη σὺν τὸν Ἄδῃ,
Σὲ μνήμα, νόθοι, ρίξτε τῆς Μάνας σας τὸ σῶμα,
Τῇ Μάνα που σκοτώσατε . . . ἀπάνω του σημάδι,
Βάλτε τὸ Βουλευτήριον καὶ τὸν καιρὸ σας . . . χῶμα.
Μ' ἐφημερίδες, στρώστε το, γεμάταις μοιρολόγια.
Γεμῆστε το μὲ θούρια τοῦ δρόμου . . . καὶ μὲ λόγια.
Κάντε Συλλαλήτρια, καὶ τὸ πικρὸ τῆς μνήμης,
Ῥήτορες ν' ἀνεβαίνουνε σημερινοὶ στὸ βῆμα
Καρφώστε εἰς τὸ μνήμά τῆς, ἀντὶ σταυροῦ μαχαίρι
Καὶ γράψτε μὲ τ' ἀνάξιο, τὸ μητροκτόνο χέρι.
„Ἐδῶ γιὰ πάντα ἢ Ἑλλὰς ἀπλώνει τὸ κορμί τῆς.
Τὸν Ἀχιλλέα, γράφηκε, νὰ θάψῃ ὁ Θεοσίτης!“

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΛΛΟΥΣΑΝ ΕΛΛΑΔΑ.

ΙΒ'.

Νὰ ὕψωστε τῆς ψηλὸ μὲ δάφνας καὶ ἀνθῶναις.
Βάλτε τοῦ γιὰ θεμέλιον τὸ ἅγιον παρελθόν τῆς,
Τὸν οὐρανὸ ἀέτωμα, τὴν λάμψιν γιὰ κολώναις
Καὶ γεφυρώστε, Οὐρανὸ καὶ γῇ, μὲ τὸν ἀητόν τῆς
Σχίστε τὰ μάυρα βᾶσα τῆς καὶ στήστε τῆς σημαία,
Χλαμύδα κατακόκκινη καὶ περικεφαλαία
Κι' ἀπάνω, ἀπάνω, πεῖθ' ψηλὰ ὡς τοῦ Θεοῦ τὸ θρόνον,
Γράψετε τὸνομα „Ἑλλὰς“ τὸ ὄνομά τῆς μόνο!

(Κατὰ Ἀπρίλιον τοῦ 1886.)

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.